

Мисливський комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 25 січня 1986 року

№ 11 (3674).

Ціна 2 коп.

ЩОБ ЩЕДРИМ БУВ ЗАСІВ

Напружена і відповідальна пора сьогодні у працівників Онуфріївської районної державної насадничої інспекції — триває повторна перевірка насіння ярих зернових на схожість, замінчується перевірка насіння соняшника та багаторічних трав. 97 процентів насіння ярих зернових та зернобобових культур визнано першосортним. Проте ще і ще раз перевіряють якість насіння працівники інспекції, адже воно — основа майбутнього врожаю, першого у XII п'ятиріччя.

На знімках: Тетяна РОСКОС — лаборант. У минулому році вона закінчила школу, проте за п'ять місяців роботи повністю опанувала методикою лабораторного аналізу. Мабуть, допомогло те, що тут же лаборантом працює її мати — Галина Микитівна; начальник Онуфріївської районної державної насадничої інспекції Раїса Іванівна СИНІПОСТИЛ та лаборант Галина Микитівна РОСКОС.

Фото В. ГРИБА.

Пленум ЦК Компартії України

24 січня відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України. Пленум розглянув питання «Про звіт Центрального Комітету Компартії України XXVII з'їзду Комуністичної партії України». З інформацією в цьому питанні ви-

ступив член Політбюро ЦК КПРС, Перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербіцький.

Пленум одногосно затвердив звіт Центрального Комітету Компартії України XXVII з'їзду Комуністичної партії України. (РАТАУ).

Соціалістичні зобов'язання

КОМСОМОЛЬСЬКО-

МОЛОДІЖНОГО

КОЛЕКТИВУ ТОКАРІВ

ІМЕНІ XII ВСЕСВІТНЬОГО

ФЕСТИВАЛЮ МОЛОДІ

І СТУДЕНТІВ МЕХАНО-

ЗАГОТІВЕЛЬНОГО

ЦЕХУ № 17

КІРОВОГРАДСЬКОГО

ЗАВОДУ РАДІОВИРОБІВ

(БРИГАДИР —

О. В. КИЯНЕЦЬ,

ГРУПКОМСОГ —

Є. ТЕЛЬНОВ].

— План 2 місяців 1986 року виконати до відкриття XXVII з'їзду КПРС;

— виконати річний план до 15 грудня 1986 року;

— підвищити кваліфікацію двом робітникам з 3 до 4 розряду до кінця другого кварталу;

— 99,6 процента продукції здавати ВТК з першого подання;

— кожному членові бригади відпрацювати на благодійній підприємстві по 8 годин;

— боротися за присвоєння звання «Ударник комуністичної праці» всім членам колективу;

— відпрацювати 2 дні на

законотворчих матеріалах та електроенергії;

— брати активну участь у здійсненні Продовольчої програми: кожному членові бригади відпрацювати у підшефному колгоспі по 2 дні;

— брати активну участь у громадському і спортивному житті бригади і підприємства в цілому.

На змагання викликаємо комсомольсько-молодіжний колектив слюсарів-інструментальників інструментального цеху № 20 (бригадир В. І. Липкін, групкомсорг С. Горбатюк).

Соціалістичні зобов'язання обговорено і прийнято на загальних зборах колективу.

Певно, кожен мав нагоду роздивитися оті таємничі мережива — рівні торочки дивних відбитків — упереміш із заячим «доміном», плевати миначих і пташиних слідів... Всі вони, добре видні на білому м'якому снігу — знаки здебільшого непомітного для людини життя тваринного світу нашого степного краю. Таки нечасто доводиться нам бачити самих тварин — деякі з них ведуть нічний спосіб життя. Інші ж навчилися триматися од людей подалі...

Коли приходить пора зимового полювання, у поля виходять мисливці. Планомірний відстріл диких тварин — не просто можливий — він необхідний для підтримання екологічної рівноваги. Але трапляється й так, що дехто втрачає міру, починає бездумно, похижацькому нищити промислових тварин. Тоді така людина перестає бути мисливцем і перетворюється на бракон'єра — ворога природи № 1, як сказав у розмові з кореспондентом «Модого комуніста» старший мисливствознавець лісомисливської інспекції Кіровоградського обласного управління лісового господарства М. Г. РАК.

КОР.: На снігу, як відомо, добре видно сліди не лише тварин, але й бракон'єрів.

М. Г. РАК: Ці сліди, як

правило, допомагають виявити нищителів природи. Але не тільки вони. У нашій інспекції є чимало помічників — це і єгері мисливських господарств, і громадські інспектори, й просто любителі природи, зокрема, є серед них школярі...

КОР.: Мисливська інспекція — це ніби організація...

рідного краю — через груду участь на заготовці сіна, коренеплодів, виготовленні годівниць... Всього тут виконано робіт на суму близько 70 тисяч карбованців.

КОР.: Як можна зрозуміти із вашої розповіді, інспекція у своїй роботі тісно співпрацює із мисливцями — справжніми любителями природи.

Там, де мисливець полював

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ної структури почала діяти в області з вересня 1984 року...

М. Г. РАК: Реорганізація посприяла дієвості нашого контролю за дотриманням Закону УРСР про охорону і використання тваринного світу та Полювання про полювання і мисливське господарство УРСР. Слід сказати, що на розвиток мисливського господарства держава виділяє чималі кошти. Зокрема, за минулий рік на це було використано близько 62 тисяч карбованців. Вони пішли на придбання озброєння, виготовлення біотехнічних споряд, навчальної агітації тощо. Крім цього, кожен мисливець зробив свій вклад у справу примноження природних багатств

М. Г. РАК: Управління лісового господарства, як відомо, передає мисливським угіддям у користування організації Українсько-го товариства мисливців та рибалок (УТМР) згідно договорів. Основна функція інспекції — це контроль за дотриманням цих договорів та правил полювання на договірних територіях. Це, звичайно, не виключає й співробітництва, адже турбота про природу, про відтворення і примноження її багатств — наше спільне завдання.

КОР.: Яна ж динаміка розмноження диких тварин на території області?

М. Г. РАК: В останні роки їхня кількість в основному стабілізувалася, а деяких видів — зокрема, диких кабанів, сірих куропаток, оленів — навіть зросло. Значно більше

стало у нас зайців-русаків...

КОР.: А як же із бракон'єрами?

М. Г. РАК: За минулий рік силами інспекції організовано 320 контрольних виїздів у заборонені місця полювання. Виявлено більше чотирьохсот порушень. Тут не зайве буде навести їх статистику: виявлено

134 випадки хижацьких методів полювання, 94 — використання незареєстрованої рушниці або відсутності документа на право користування нею, 48 — полювання без ліцензії і відстрілочних карток, 40 — без мисливських квитків. Трапляються ще люди, які полюють у заборонені строки (виявлено 15 випадків), з чужими рушницями (7 випадків). Виявлено також 32 випадки групових порушень правил полювання (в основному заборонені способи полювання «котлом» і «підковою» та перевикористання дозволеної кількості мисливців у групі).

КОР.: Серед порушників трапляються і такі горемисливці, що заважають шовди не лише тваринному світові, але й сільськогосподарським угіддям...

М. Г. РАК: Серед них — ті, хто намагається полювати «з-під фар». Приміром, недавно на полях колгоспу «Победа» Малишківського району працівники Онківського лісгоспазу виявили автомобіль, який належить ПМК-552 «Кіровоградськбуду». Молодий водій Вячеслав Бодяшко переслідував на ньому зайця. На відмову зупинитися не прореагував, але це все одно не врятувало порушника від штрафу...

Загалом за рік виявлено 6 випадків такого «полювання» — в Бобринському, Голованівському, Новоукраїнському районах.

КОР.: Як відомо, інспекція має право порушувати проти бракон'єрів і судову справу.

М. Г. РАК: Торік в судовому порядку покарано 10 порушників, ще чотирі справи знаходяться нині у стадії слідства. У горемисливців вилучено 85 рушниць.

Є ще й така сумна статистика: природі Кіровоградщини бракон'єри завдали збитків на 9100 карбованців. Знищено хижацькими методами, приміром, 11 косуль, 40 зайців, 50 ондатр...

КОР.: Може йде про бракон'єрів, які погналися...

М. Г. РАК: На жаль, поки що не всі порушники відповідають перед законом за скоєне. Мушу признати, що трапляється так здебільшого там, де громадськість не стала на догляд любителів природи. І якщо, скажімо, у Добропільському районі не виявлено жодного пору-

шення, а у Вільшанському та Ульянівському виявлено відповідно одне і два, то це зовсім не значить, що там справи йдуть благополучно. Просто місцеві мисливці не посилають рішуче поведсти боротьбу із бракон'єрством. А ог численні порушення, виявлені в Олександрійському та Світловодському районах — то свідчення постійної роботи єгерів В. М. Буца та В. А. Воловика, громадських інспекторів.

Скільки губителів зустріли вони, скільки зробили для підтримання порядку в своїх мисливських господарствах!

КОР.: Хто ж сьогодні найчастіше потрапляє до розряду порушників права полювання?

М. Г. РАК: 65 процентів усіх порушень припадає на мешканців сільської місцевості. Дуже багато серед порушників водіїв (тобто людей, котрі використовують з корисливою метою службовий транспорт).

Інші, користуючись нагодою, хочуть зпернутися до читачів, усіх кіровоградців. Використати бракон'єрство повністю ми зможемо лише за умови, що доведуть губителів природи полювати буде створено атмосферу нетерпимості й громадського осуду. Треба, щоб кожен із порушників знав: люди, які живуть поряд, не дозволять йому чинити всупереч закону. І всупереч совісті — теж.

Він розмову
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Йшов

На якій? Не кожній з кіровоградців, а тим більше приїжджам, відомість сьогодні на це запитання. Мій співбесідник, чоловік солідного віку, міг би цього не знати, адже історія елісаветградського (кіровоградського) трамваю закінчується в часи окупації міста німецько-фашистськими загарбниками. А в минулому році ми вже підсвічували 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні... Але він знає. І мусить знати: Анатолій Іванович Коробко — голова ради музею історії електротранспорту нашого міста. Музей поки що немає, проте рада його вже діє.

На стіл лягають фотографії, схеми, маршрути, карта сьогоденного міста. А в нього різні переглядаючі, і це не просто наглядність по рату — вигляд старовинного трамваю, незвичних пасажирок, лійки, перші, ніби ступити на його підніжку, треба було притримати рукою поділ сидіння чи шлейф ахільного п'ятка, коли тримави із пасажирів на гудення у міський сад, аніж на пошту світлого смуту. Моїся, мабуть, і наш міський пасажирський транспорт сприймається нащадками так, як нами сьогодні кінний екіпаж чи кінна залізниця... Проте, стоп! На кінна. З фотографії чітко видно, що трамвай електричний. Один із перших на Україні.

Появляються розгадки, що саме за будинок на знімку (казарми? так...), Анатолій Іванович переносить історичний парик елісаветградського трамваю («Історический очерк г. Елисаветграда». Составили и издал А. Н. Пашутин, 1897 г.). Виявляється, спочатку було запропоновано проект кінної залізнички у місті. Проект то розглядали міською думою, то відхиляли з різних суб'єктивних причин. І ось інженер шляхів сполучення Лихачов запропонував «вагон на електричній тязі», а 17 липня 1896 року було заключено договір з представником Бельгійського акціонерного товариства квіським купцем Л. І. Бродським на будівництво трамвая у місті. У вересні

того ж року Бродський та його інженери розпочали будівництво, і вже на початку липня 1897 року в Елісаветграді пішов перший трамвай.

— І все-таки, по яких же вулицях? — запитую.

— Маршрутів було кілька. Ось звідси, з залізничного вокзалу, по північній Фрунзе мимо парку і казарм по колишній Дюровій (тепер це вулиця

1944 році організувалися трамвайно-тролейбусний трест, завданням якого було відновити трамвай, а в 1945 році пустити і троллейбус. Та все це йшла війна. Через рік трест розпався. Відроджувати не було чого, а будувати заново — економічно не вигідно. Натомість з'явився троллейбус. Проте, зі зрозумілих причин його пустили не у 45-му, а тільки

мо, два листи вчительки-пенсіонерки Є. М. Саммер, що проживає в нашому місті з 1924 року, допомогли нам розібратися з трамвайними маршрутами. Більше того, вона навіть намалювала схему усіх трамвайних віток, ось цю, що ви бачите перед собою. Велике спасибі їй за це. Їй і всім, хто береться нам допомогти.

У низці обліку матеріалів, документів і знімків, що надходять до музею, перелік прізвищ працівників управління, які виявили неабияку зацікавленість до створення музею: М. Ф. Шевченко, М. С. Крамаренко, А. І. Конухар, Ю. М. Павловський, М. Є. Барков, О. Д. Шилін та інші.

«Захворівши» ідеєю майбутнього музею, Анатолій Іванович Коробко побував в усіх музеях міста (на заводах і підприємствах теж), в Харківському трамвайно-тролейбусному

по вулиці

Леніна), Гоголя і Кримської (на Кушівці) проїхав один, — коментує фотографії і схеми Анатолій Іванович. — Другий маршрут теж починався з вокзалу, проїхав через центр по Великій перспективній вулиці (сьогодні — К. Маркса) до заводу Зельцера (це завод на вулиці Яна Томпа). До речі, там же поруч було трамвайне депо, і ще цікава подія: біля цього міського маршруту: по суботах і неділях трамвай ходив від заводу Зельцера до міського саду — елісаветградці виїжджали на «воскресные гулянья». Причому, це обов'язково і традиційно, міський сад був популярним місцем відпочинку, тому навіть трамвай у ці дні працював на годину довше — до 23... Знаєте, скільки вагонів було до революції? Двадцять, німецького виробництва.

Ну, а після встановлення Радянської влади в Елісаветграді збудували ще одну трамвайну лінію: по вулиці Орджонікідзе під арку і на Носовокопальну... До 1941 року трамвайний парк збільшився вдвічі. Шопраса, міська залізниця так і залишалася однопутною — у місті було 17 роз'їздів, де трамваї могли розминутися. Увалясте, як чітко треба було дотримуватися графіка руху!

А потім була війна, окупація... Я вже обмовилася на початку, що історія кіровоградського трамваю закінчилася в 1943 — німці забрали контактну сітку, розібрали і вивезли сталеві рейки, а вагони просто напросто знищили.

— Але, мабуть, не на цьому треба ставити крапку в історії кіровоградського трамваю, — говорить А. І. Коробко. — Після визволення міста, у

кі 1967. До речі, у наступному році матимемо два ювілеї: 90 років з пуску в Елісаветграді першого трамвая і 20 років — з пуску троллейбуса...

— Мабуть, з цими двома датами і пов'язана ідея створення музею?

СУБОТНИЙ РЕПОРТАЖ

трамвай

— В цілому. Ідея створення музею історії електротранспорту виникла в середині минулого року. Партбюро троллейбусного управління прийняло рішення про створення ради музею, до якої увійшли начальник троллейбусного управління В. Є. Сапрікін, голова профкому Л. І. Шулькова, заступник секретаря партбюро Г. І. Кипішов, секретар комсомольської організації О. А. Стратонов, ветерани виробництва — усього 13 чоловік. Одразу розподілили обов'язки (три чоловіки займаються виключно історією трамваю, решта — історією Кіровоградського троллейбусного управління). Розробили план, згідно якого і працюємо. Розіслали листи колишнім працівникам управління з проханням надіслати цікаві матеріали, знімки.

— Кілька разів уранці, збираючись на роботу, я чула оголошення по радію, що рада музею історії електротранспорту просить надіслати матеріали, знімки, документи, спогади. Хтось відгукнувся?

— Звичайно. Ог, скажі-

му, і сьогодні він уже чітко уявляє, який має бути, про що повинен розповісти відвідувачам їхній музей, де знаходиться, щоб бути доступним для відвідувачів (зрозуміло, в троллейбусному управлінні!). А мені особисто наша розмова допомогла глянути на деякі речі іншими очима. Що таке історія? Все, чим ми жили і живемо сьогодні. Хто із старожилів міста, сколишав на підіймку трамвая, думав тоді, що той самий трамвай стане колись історією, що нею цікавитимуться нащадки? А я, після розмови з Анатолієм Івановичем, після знайомства із зібраними матеріалами, уявляю експонатами майбутнього музею, сідаючи в троллейбус, подумала... Тролейбус, така звична річ, колись теж стояли на п'єдесталі як техніка ХХ століття. А оскільки ХХІ вік не за горами, можливо, і ми з вами, дорогі читачі, зможемо додати щось краєзнавцям про сьогоденний транспорт. Про всяк випадок запам'ятаймо маршрути...

Л. ЯРМОЛЕНКО.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

Педагогічний пошук: досвід, проблеми, знахідки

Недавно цю серію педагогічних видань поповнила книга вчителя суспільствознавства гайворонської середньої школи № 1, кандидата педагогічних наук

А. Б. Резніка «Гражданское становление школьников» (М., Педагогика, 1985).

В проекті нової редакції Програми Комуністичної партії Радянського Союзу підкреслюється, що «здібна» в країні реформа загальноосвітньої і професійної школи, ґрунтується на творчому розвитку дитиниських принципів єдиної трудової політехнічної школи і спрямована на те, щоб ще вище підняти рівень освіти і виховання молоді; поліпшити її підготовку до самостійного трудового життя, здійснити поступовий перехід до загальної професійної освіти».

В світлі цих завдань особливе значення набуває гуманітарних предметів, зокрема, суспільствознавства, головна мета вивчення якого — громадянське становлення школярів.

У книзі А. Б. Резніка узагальнено досвід цілеспрямованого виховання активної громадянської

позитивної школярів, формування їх комуністичної переконаності і політичної культури при вивченні суспільствознавства.

Книга ця — не методичний посібник, але в ній кожний вчитель знайде поради і рекомендації щодо впровадження активних форм навчальних занять, зміцнення зв'язку навчання з життям, перетворення знань в переконання.

Головне в книзі — це роздуми автора про суть і призначення педагогічної праці, пошук шляхів більш ефективного впливу на становлення особистості майбутнього будівника комунізму. В передмові підкреслено, що педагогічну позицію вчителя відрізняє повага до кожного школяра, як до підстаєної особи, віра в здатність учнів працювати серйозно, захоплено, творчо. Ця позиція і визначає вибір методів, засобів, прийомів і форм навчання, що передбачають самостійність в оволодінні знаннями.

Знайомлячись з розділа-

ми книги, приходиш до висновку, що навчальний матеріал подається так, щоб учні не тільки знали і розуміли суспільство, в якому ми живемо і працюємо, але й вносили свій посильний вклад у подальше удосконалення розвитку соціалізму, постійно прагнули до поліпшення навколишнього життя, до утвердження високих комуністичних ідеалів.

Широко на уроках суспільствознавства в гайворонській школі використано кращі твори художньої літератури, які сприяють успішному засвоєнню тієї чи іншої теми. В книзі наводяться цікаві приклади використання творів, таких, як, скажімо, роман І. Ільфа і Є. Петрова «Золоте теля», творів В. Маяковського. Безперечно, цікавлять вчителів теми і плани проведення конференцій, вечорів, бесід, пам'яток з різних питань суспільствознавства, що подаються в книзі.

Т. НЕДАШКІВСЬКА.

«ПАРТІЇ СЛАВУ СПІВАЄМО»

Відбулося вшанування одного з кращих в області художніх талантів народної самодіяльної чоловічої хорової капели Гайворонського районного будинку культури з нагоди нагородження його грамотою Президії Верховної Ради Української РСР за заслуги у розвитку самодіяльного мистецтва та активну участь у Всесоюзному огляді самодіяльної художньої творчості, присвяченому 40-річчю Великої Перемоги. Високому урядову нагороду самодіяльної митці Гайворонщини одержали вперше. Вручив її заступник начальника управління культури обласного М. О. Галицький. Він же вручив інші відзнаки: Велику медаль і дипломи лауреатів Всесоюзного огляду чоловічої хорової капели та персонально її керівникові А. В. Навальчуку. Він і всі сорок два учасники капели та її керівник з нагоди нагородження отримали також золоті медалі лауреатів.

Цікаво і змістовно пройшла художня частина вечора. На сцені — під лозунгом «Партію славу співаємо», що є девізом обласного свята мистецтва, присвяченого XXVII з'їзду КПРС, — учасники капели. Сьогодні на її творчому рахунку виступи в селах району, в обласному центрі, залис концертів в Києві, перші минаючі гаснули в Болгарії в Дні Слобідської національної симфонії і музики.

Д. КОРІНЬ.

Москва. На честь XXVII з'їзду КПРС випущені поштовий блок і марка.

На знімку: марка, присвячена XXVII з'їзду КПРС.

Фото ТАРС.

ШУМІВ СУВОРО ЧОРНИЙ ЛІС

У фондах Кіровоградського краєзнавчого музею зберігається знімок: група льотчиків, що повернулася з бойового завдання. На грудах — нагороди, на обличчях усмішки. Немає сумніву, що льотчики повернулися з перемогою.

...На початку січня 1944 року частини 13-ї винищувальної авіадивізії дислокувалися в Хирівці (нині Чорноліська) Знаменського району. Невеликий майданчик одним кінцем упирался в село, іншим — у Чорний ліс. Вже кілька днів здавалося, що туманам не буде кінця. Важкі хмари низько нависли над землею. Льотний склад ходив такий же похмурий. Дуже хотілося літати, нищити фашистів.

Командир полку Антон Якименко нервово ходив по командному пункту, раз по раз за язуювався з синоптиками. Прогнози були невтішними. Було від чого хвилюватися: наші війська почали наступ з метою визволення Кіровограда. Точилися запеклі бої, а підтримки авіації не було. І раптом серед хмар з'явився просвіт, погода ніби трохи покращалася. У трубі телефону почувся голос командира: «Бойова готовність номер один!».

За даними розвідки, велика група ворожих бомбардувальників збиралася атакувати радянські війська. Потрібно було перешкодити ворогові. Генерал наказав підняти в повітря найдосвідченіших льотчиків: адже погодні умови були складними. Якименко вирішив сам очолити групу: за його плечима був чималий бойовий досвід. За мужність, виявлену в боях на Халхін-Голі, він був удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

І ось 6 винищувачів злетіли з розмоклого аеродрому. Першим ішов Якименко у парі з Василевським, за ними Коротков з Кузнецовим, Іванов із Сорокіним. До лінії фронту поблизу

Кіровограда підійшли на висоті близько тисячі метрів — нижче були хмари. Ведучий першим побачив у розривах хмар ворожі бомбардувальники: п'ять груп, всього до 30 літаків. «Атакую, прикрий», — передав командир. Збоку підійшли до першої групи. Якименко влучною чергою підпалив ведучого літака. Фашисти не чекали нападу за такої погоди, безладно скинули бомби, повернули від лінії фронту. У цьому бою група Якименка знищила 7 німецьких літаків, допомігши самим успішному здійсненню Кіровоградської операції. Про цей незабутній бойовий виліт і розповідас знімок у фондах музею. Крім фотокартки, Антон Дмитрович передав музею іменного годинника, цікаві документи воєнного часу. Генерал-лейтенант Якименко тепер у відставці. Та часу в нього й досі обмаль. Адже він постійно зайнятий у ЦК ДТСААФ, часто виступає зі спогадами. Активну виховну роботу проводить і його дружина — старшина медичної служби, учасниця визволення Кіровограда.

Часто зустрічається генерал зі своїми бойовими друзями — маршалом Кожедубом, генералом І. Д. Підгорним — колишнім командиром авіакорпусу. Згадують ветерани бойові часи. Звичайно, і січень 1944 року під Кіровоградом.

Г. КОГАН, завідувачий відділом краєзнавчого музею.

ТВЕРЕЗИСТЬ НА КОЖЕН ДЕНЬ

Звістка про те, що комсомольське товариство у викладача районної школи мистецтва Алли Савельєвої та учня Кіровоградського СПТУ № 9 Сергія Мазенки проходить за спеціальним сценарієм, за яким обрядом без алкогольних напоїв, — з блискавичною швидкістю облетіла Вільшанку. А тому до районного будинку культури, де реєструвався шлюб, і звідки розпочалося це торжество, поспішали знайомі і незнайомі: молодожонам люди. Всіх цікавило одне: яким же воно буде, це весілля? Знаходилися скептики: що там, моваля, робити, коли навіть келих шампанського не піднімеш за здоров'я молодих? Пророкували: розійдуться люди з вашого весілля, ось побачите!

Ні. Швидше навпаки — організатори торжества так захопили гостей, що, як висловлювалися згодом представники чоловічої половини, ніхто з них не наважувався навіть вийти на традиційний перекор — жаль було пропустити найцікавіше.

Та повернемося до основних подій. На сцені районного закладу культури депутат селищної Ради обрядовий староста Катерина Андріана Кірова оголошує односельчанам про народження нової радянської сім'ї. Пізніше, прониклива мова звучить на тлі весільних пісень у виконанні жіночої вокальної групи в складі Катерини Бондар, Раїси Іванової, Ніни Трубочової, Тетяни Архушенко:

«Не апади, порошино, на весільну стежину!» Алла і Сергій стають на виштий рушник: в добру путь, молодята! Їх вітають батьки, рідні, друзі, від імені бюро районного комітету комсомолу вручається пам'ятна адреса, а наречений, крім цього, — ще й знак ЦК ВЛКСМ

«Майстер — умілець», яким Алла нагороджена за активну роботу по комуністичному вихованню молоді.

Грас духовою музика. Весільний кортеж вирушає до братської могили радянських воїнів, які загинули, визволяючи Віль-

шанку від німецької фашистської загарбницької палачи. Наталя Джамілашвілі пропонує гостям поздоровити молодят із створенням сімейного союзу і вручити їм весільні дарунки. Заучити урочистий марш і двоє помічників вносять старовинну скриню, триграву

життя, — говорить ведуча і пропонує Аллі зазв'язати чоловікові галстук, а Сергієві — загнути в петлю ллянку. Під дружні оплески гостей молодята разом справляються із нелегким для них завданням, ось тільки якість виконаної роботи у нареченої набагато вища, ніж у нареченого. Проте Сергій не падає в розпач: не саяті горшки ліплять, навчаться. Болільники його підтримують.

А за кілька хвилин на речені самі стають болільниками, їхні місця займають родичі — у веселі змагання вступають команда молодого і молоді. В ошатно оформленому залі лунають пісні про кохання, вірність, сімейно щастя. Потім гості беруть участь у гандбольних конкурсах, вікторині загадок, вправляються у знанні народної мудрості. Захоплюючі змагання проходять у музичному супроводі вокально-інструментального ансамблю «Плоско Забузького сільського будинку культури під керівництвом Олексія Шевченка. Сміх, жарти, аземний чудовий настрій. І жодного байдужого обличчя.

Ще ніколи так не відпочивала, — чути як перемовляються між собою двоє літніх жінок — Оце справжнє свято!

Мені знову згадалися слова скептиків: навіщо ламати традицію? З давніх давен, моваля, на весіллі спиртне лилося рікою, такий звичай і нічого тут не відіш. Було, — додавали, — є і буде. Крім цього, на таке весілля і гості не зійдуться — спробуй цілісний день просидіти за фужером із лимонадом.

Але, як бачимо, гості зійшлися. Всі до одного. І залишилися з молодими до кінця весільного торжества. І без спиртного були веселими, в гарному настрої. Вони ж прий-

шли розділити радість із своїми друзями та рідними, людську радість!

Знову всі запрошуються за столи — їх пригортають гарячими стравами і пропонують стати свідками пам'ятної події у новій родині — обряду поєднання двох сімейств. Зачитуються спеціально розроблені Статути свекрухи й свекра, тестя й тещі. Під дружні оплески їм вручаються пам'ятні медалі з відповідними написами. На зворотному боці — жартівливі побажання.

Коли гостей пригощали солодощами — тістечками, кавою, морозивом, в зал нежданно зайшов «бог шлюбу» — Гіменей». На голові — вінок із лаврового листя, на плечах — блакитна мантия, в руках — Указ, складений теж в жартівливому плані. Сергію й Аллі пророчиться вічне кохання. Цей сюрреалістичний підготовали для молодих їхні друзі — учасники народного театрального колективу районного будинку культури (режисер Віктор Джамілашвілі). А оскільки і Алла, і Сергій теж самодіяльні актори, «Гіменей» дарує їм альбом молодожонів із привітанням театру. В цьому альбомі пропонується залишити свої побажання та автографи всім учасникам торжества.

Безалкогольне весілля співало, танцювало, веселилось. Спиртне тут було просто-напросто зайвим. Хтось із гостей назвав весілля фруктовим. І тут же народилася ідея: віддячити організаторам пам'ятними медалями із сухофруктів та чернобоких яблук. Так у районному відділі культури та райкомі комсомолу з'явилися ці незвичайні нагороди.

В добру ж путь, комсомольське весілля!

Г. ШАЛАПКО,
перший секретар Вільшанського райкому комсомолу.

МОЛОДИМ ГУКАЛИ «СОЛОДКО!»

шанку від німецької фашистської загарбницької палачи. Наталя Джамілашвілі пропонує гостям поздоровити молодят із створенням сімейного союзу і вручити їм весільні дарунки. Заучити урочистий марш і двоє помічників вносять старовинну скриню, триграву

життя, — говорить ведуча і пропонує Аллі зазв'язати чоловікові галстук, а Сергієві — загнути в петлю ллянку. Під дружні оплески гостей молодята разом справляються із нелегким для них завданням, ось тільки якість виконаної роботи у нареченої набагато вища, ніж у нареченого. Проте Сергій не падає в розпач: не саяті горшки ліплять, навчаться. Болільники його підтримують.

А за кілька хвилин на речені самі стають болільниками, їхні місця займають родичі — у веселі змагання вступають команда молодого і молоді. В ошатно оформленому залі лунають пісні про кохання, вірність, сімейно щастя. Потім гості беруть участь у гандбольних конкурсах, вікторині загадок, вправляються у знанні народної мудрості. Захоплюючі змагання проходять у музичному супроводі вокально-інструментального ансамблю «Плоско Забузького сільського будинку культури під керівництвом Олексія Шевченка. Сміх, жарти, аземний чудовий настрій. І жодного байдужого обличчя.

Ще ніколи так не відпочивала, — чути як перемовляються між собою двоє літніх жінок — Оце справжнє свято!

Мені знову згадалися слова скептиків: навіщо ламати традицію? З давніх давен, моваля, на весіллі спиртне лилося рікою, такий звичай і нічого тут не відіш. Було, — додавали, — є і буде. Крім цього, на таке весілля і гості не зійдуться — спробуй цілісний день просидіти за фужером із лимонадом.

Але, як бачимо, гості зійшлися. Всі до одного. І залишилися з молодими до кінця весільного торжества. І без спиртного були веселими, в гарному настрої. Вони ж прий-

шли розділити радість із своїми друзями та рідними, людську радість!

Знову всі запрошуються за столи — їх пригортають гарячими стравами і пропонують стати свідками пам'ятної події у новій родині — обряду поєднання двох сімейств. Зачитуються спеціально розроблені Статути свекрухи й свекра, тестя й тещі. Під дружні оплески їм вручаються пам'ятні медалі з відповідними написами. На зворотному боці — жартівливі побажання.

Коли гостей пригощали солодощами — тістечками, кавою, морозивом, в зал нежданно зайшов «бог шлюбу» — Гіменей». На голові — вінок із лаврового листя, на плечах — блакитна мантия, в руках — Указ, складений теж в жартівливому плані. Сергію й Аллі пророчиться вічне кохання. Цей сюрреалістичний підготовали для молодих їхні друзі — учасники народного театрального колективу районного будинку культури (режисер Віктор Джамілашвілі). А оскільки і Алла, і Сергій теж самодіяльні актори, «Гіменей» дарує їм альбом молодожонів із привітанням театру. В цьому альбомі пропонується залишити свої побажання та автографи всім учасникам торжества.

Безалкогольне весілля співало, танцювало, веселилось. Спиртне тут було просто-напросто зайвим. Хтось із гостей назвав весілля фруктовим. І тут же народилася ідея: віддячити організаторам пам'ятними медалями із сухофруктів та чернобоких яблук. Так у районному відділі культури та райкомі комсомолу з'явилися ці незвичайні нагороди.

В добру ж путь, комсомольське весілля!

Г. ШАЛАПКО,
перший секретар Вільшанського райкому комсомолу.

Візити, яким не раді

Мабуть, нема потреби розказувати, в чому полягають обов'язки бібліотекаря — видавай та приймай книги, працюй з каталогами, веди пропаганду літератури. Якби ж тільки це! Доводиться нам вести виснажливі телефонні переговори, розсилати листи, наносити візити читачам, яким ми зовсім не раді. Говорю про боржників, котрі беруть книги і не повертають. Наприклад, серед таких у нас числяться О. Остапенко (вул. Волкова, 9, кв. 130), Н. Юрченко (вул. Яна Томпа, 54, кв. 5), вихователь дитсадка В. Марахоаска. При записі до бібліотеки П. Плахута неправильно показав своє місце роботи, забрав книгу і зник. Досі тримає 6 бібліотечних книг Н. Українець, Е. Мороз, студент КІСМУ, теж не реагує ні на прохання, ні на нагадування. Викладач медучилища Л. М. Солохіна не повертає книгу і щоразу поновому пояснює, куди поділа її.

Бувають і такі випадки. Сім'я Сибільських довго не повертала книг, а коли нарешті принесла, то на кількох поряд з бібліотечними були штампи, які повідомляли, що видання нібито належать самим боржникам...

І вже, як кажуть, меза всьому — вчинок А. Шустової (вул. Дзержинського, 72, кв. 1): вона бібліотечні книги дарувала своїм друзям...

Серед боржників є цілі категорії людей, котрі невідомо куди забирають бібліотечні книги. Це, поперше, деякі студенти. Не маючи прописки у місті, вони благають нас все ж дати їм можливість користуватися бібліотекою. Ідемо назустріч і часто дарма. Бо молоді люди закінчують навчальні заклади, виїждять і — шукай вітра в полі. Так зробили Т. Кобзіна (живе в Золотарівці Світловодського району), Ю. Ткаличенко (с. Високі Байраки Кіровоградського району).

Влітку ми обслуговуємо шкільні табори праці та відпочинку. Класні керівники охоче беруть туди книги і... Досі не розракувалися з бібліотекою представники кіровоградських шкіл №№ 24, 13, 4.

Ми розуміємо, що книгу можна загубити, зіпсувати. Але ж із цього становища є вихід — можна купити таку ж чи рівноцінну, заплатити за втрату (сума стягується в 10-кратному розмірі). Шукають цей вихід люди, в яких, прямо скажемо, є совість. У решти ж, мабуть, нема. Чи заснула... Пробуджувати її нам допомагають наші активісти, читачі: студентка педінституту С. Гречна, учень технікуму механізації В. Недолужко, вчителька Ш № 5 А. А. Фонтбернштейн. Якщо ж і ці спільні зусилля не дають результатів, доводиться передавати справу до суду. Ну, а що вже ніяк не примножимо ні нам, ні читачам.

О. СОЛЯНИКОВА,
бібліотекар міського абоненту обласної юнацької бібліотеки імені О. Бойченка.
м. Кіровоград.

ІДЕ ВСЕСОЮЗНИЙ МІСЯЧНИК ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

Випробування—для кожного

Бесіди, лекції про бойові традиції Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, про ленінські заповіді зміцнювати обороноздатність нашої Батьківщини дитсадківські активісти Олександрівської середньої школи № 2 у ці дні влаштовують в кожному класі. Відбуваються також уроки мужності, на яких триває розмова про Героїв Радян-

ського Союзу І. Х. Календюка, В. Д. Корнера, С. О. Німенка, Ф. К. Павловського, А. А. Антонова, піонерів-язівців партизанського загону Ф. Шенеля, Я. Матвієнка, І. Юрченка, І. Коноваленка.

Керівник початкової військової підготовки М. І. Прицак намітив на період місячника цілий ряд воєнізованих змагань,

Високий фізичний гарт під час складання нормативів ГТЮ демонструє першорядниця Людмила Крамар, яка була однією з найсильніших на республіканському юнацькому легкоатлетичному турнірі. А в підтягуванні на перекладні відзначився десятикласник Михайло Журавський, на погненому рубезі — дев'ятикласники Олександр Судак, Валерій Старенко, Людмила Мохур, Ольга Скоробяч. Юнаріїці також взяли участь у легкоатлетичному кросі.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Под новый век

Музына Раймонда ПАУЛСА

Стихи Андрю ВОЗНЕСЕНСКОГО
Двадцатый век вот-вот уже кончится.
А мне еще побыть с тобой хочется.
Нам быстрый век уходит в летописи.
Под новый век зайдем с тобой елочку.
Бесшумный снег на нас летит в форточку.
Мой человек, не надо, друг мой, торопиться
ПРИПЕВ:

Мы не компьютеры. Мы живые люди.
Мы ошибались долго-долго.
Долго-долго шли друг к другу.
Живем, как чувствуем. Мы искали чудо.
Но только, только, только, только.
Только Ты, Ты — чудо!

Тридцатый век вот-вот уже кончится.
А мне еще побыть с тобой хочется.
На сто веков не хватит наглядеться.
Под новый век зайдем с тобой елочку.
И поглядим, как снег летит в форточку.
Есть век один — который в сердце.
ПРИПЕВ.

МОЛОДИЙ
ГОСПОДИНІНЕ СТРАВА—
МРІЯ!

Сьогодні до вас зазирнуть на вогни знайомі, і захочеться похачувати їх чимось екзотичним. Спробуйте приготувати «Лібі-жу».

Курку відваріть до напівготовності. Потім розділіть на частини і обваліть у товченому з сіллю часнику (взяти дві головки). Залиште так на 2 години. Підсмажте 3 столові ложки борошна, розведіть бульйоном, додайте 200 грамів сметани, покладіть підсмажену цибулю, посипте червоним перцем, можна додати «Хмелі-сунелі». В готовий бульйон покладіть курку і протушіть до повної готовності.

А що подати до кави? Давайте приготуємо торт «Мрія».

П'ять брикетів заварного крему, п'ять пригортає киш-мишу і півкілограма горіхів. На один розтертий брикет заварного крему покладіть 3 столові ложки борошна, пів чайної ложки соди, пригортає киш-мишу, додайте 0,5 склянки молока. Все добре перемішайте, покладіть на сковорідку з маслом. Випікайте в гарячій духовці. (Для шоколадного кольору покладіть пів столової ложки какао).

Коли коржі прохолонуть, густо наколійте їх виделкою.

Крем готуйте так: на 500 грамів сметани, 1,5 склянки цукру, все добре перемішайте, перемажте цією масою коржі, посипте горіхами і поставте в холодильник. До столу краще подавати наступного дня.

АВТОГРАФ ДЛЯ ЧИТАЧІВ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

Марк ФРАДКІН:

«У кожного часу—
свої пісні»

Це був один з тих вечорів, які надого залишаються в пам'яті. Минає час, дні заповнені турботами, думками, справами, і раптом, ніби відблиск минулого свята: московський сніжок, кришталь казкового залу, усмішка хорошої людини. І я повертаюся в свято.

Почалося друге відділення концерту естрадно-симфонічного оркестру ЦТ і ВР під керівництвом Олександра Петухова. На сцену вийшов композитор, чий пісню вже давно стали називати ширими друзями. Варто лише назвати: «Тече Волга», «За фабричною заставою», «Берези», «Комсомольці-добровольці», і ви відразу зрозумієте — мова йде про Марка Фрадкіна. Привітавши оркестр з ювілеєм, 40-річним творчої діяльності, він заспівав пісню, яка лише трохи «старша» від оркестру. Написана вона в грудні 1943 році. Я не випадково підкреслюю дату її створення. Пісня ця — «Випадковий вальс».

Ночь коротка,
Спят облака
И лежат на ладони
Незнакомая ваша рука...
І її співав Марк Фрадкін. Задушевно, шпиро, схвилювано.

Через кілька днів у Колонному залі я запитала у Марка Григоровича: — «Випадковий вальс» — ваша найдорожча пісня? Певно, з нею пов'язане щось дуже особисте?

— З кожною піснею у композитора і поета пов'язане «дуже особисте». Але моя найдорожча — «Пісня про Дніпро». Це пісня про наше з Євгеном Долматовським покоління, що гартувалося у вогні Великої Вітчизняної.

Пісенний дар Марка Григоровича Фрадкіна розкрився у воєнні роки і перші новосенні десятиліття. Саме тоді визначилися головні теми його пісень.

Творча дружба Марка Фрадкіна з поетами Є. Долматовським, М. Матусовським, Л. Ошаниним, трохи пізніше з Р. Рождест-

вєнським вплинула на подальше творче життя. Іноді намагаються вирішити, що у пісні головніше: слова чи музика. Безпідставні розмови. Пісні М. Фрадкіна, як і інших композиторів-піснярів, починаючи з радянських класиків М. Блантера, І. Дунаєвського, свідчать, що тільки ті пісні довго житимуть, в яких музика і вірші рівноцінні.

Чим дорожі нам пісні Марка Фрадкіна, чому все нові покоління звертаються і до «Випадкового вальсу», і до «Спогадів про ескадрилью «Нормандія»... В чому їх сила? Мелодійність, складна і водночас приваблива ладоінтонаційна структура (мелодії вальсу, маршу, міського романсу...). Так, звичайно. Але головне, що ця пісня

ніби рветься з серця, її хочеться співати! Кожна пісня Фрадкіна несе чітко окреслену думку, яка розкривається не лише текстом, а й через музичну характеристику. Пригадайте хоча б пісню «Тече Волга» з її широким, хвилюватим розсвітом чи ритмічною «Морзанику».

— Марку Григоровичу, якій пісні ви віддали б призи всіх традиційних телевізійних фестивалів «Пісня року»?

— Я не визнаю пісенних конкурсів. У кожного часу свої пісні. Як, до речі, у кожній пісні повинен бути і свій особливий виконавець.

Мені пригадуються ці слова М. Фрадкіна в зв'язку з піснею на пірші Р. Рождественського «За того хлопця». Цікава у ній доля. Вперше пісня прозвучала у фільмі «Хвиля мовчання», але дуже скоро зажила самостійним життям. Більше того, вона стала, так би мовити, характерною ознакою сімдесятих років. «За того хлопця» — під таким девізом почався масовий трудовий рух на честь 30-річчя Перемоги у штибу війни. Коли Марк Фрадкін і Роберт Рождественський створювали цю пісню, вони, певно, й не підозрювали, якою мобілізуючою силою володітиме вона. Пісня «За того хлопця» увійшла до репертуару багатьох співаків. Та найкращим її виконавцем, безсумнівно, став Лев Лещен-

ко. До речі, історія цієї пісні не скінчилася. Привітавши до нас з екрану, вона на екран повернулася. Коли прекрасний український режисер і актор Л. Ф. Биков шукав для свого фільму «В бій ідуть одні «старіки» пісню, яка сконцентрує найбільшу схвилюваність і емоційність, він зупинився саме на пісні «За того хлопця».

Сьогодні Марк Григорович Фрадкін продовжує напружено працювати в своєму улюбленому жанрі пісні. По радіо, по телебаченню, з концертної естради лунають його нові пісні «Червоний кінь», «Приїде і до нас любов», «Де мій дім рідний», «Скажи мені що-небудь, на вірші відомих і молодих поетів. Він часто зустрічається з молоддю, розповідає про свою юність, про час сподівань і звершень...

Від імені молодих читачів нашої газети і журналістів я бажаю вам, Марку Григоровичу, доброго здоров'я і нових творчих успіхів. Ваші пісні живуть поміж нас, хоч «годи летять, наші години, як пташки летять»...

— Спасибі. Радий чути це від молоді, адже героєм моїх пісень завжди була молода душа, віра і ширя людина, громадянин нашої великої, найкращої в світі країни.

В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «Молодого комунара».

Москва — Кіровоград.

КОНКУРС «ЕРУДИТ»

У новий рік ерудити перебралися з таким багажем: В. Манойленко (Кіровоград) — 156 очок, В. Нечипоренко (Знам'янка) — 155, Ю. Іванов (Кіровоград) — 154, В. Гродіцький (Москва) — 153, П. Опіщенко (Кіровоград) — 152, І. Чорноіван (Кіровоград) — 151, Е. Володимирська, О. Серета (Кіровоград) — 146, Ю. Чуб (Петрівський район) — 138, Н. Філоненко (Світловодськ) — 130, О. Овдієнко (Кіровоград) — 124, А. Коваленко (Новоукраїнський район) — 105, В. Ільченко (Вільнянський район) — 102, Г. Вінтоняк (Бобринецький район) — 71.

Дехто з учасників скажиться на те, що географічні назви доводиться брати з атласів, котрі видані російською мовою, при цьому виникають утруднення з перекладом, мають місце різні варіанти написання. У таких випадках очок не знімаємо, якщо різні варіанти не ламають інших слів кросворду. Скажімо, в «Трьох літерах» ми зарахували як правильні відповіді «Кия» і «Кія».

КРОСВОРД

Перший у 1986 році тур почнемо... з підказки. Справитися з деякими питаннями запропонованого кросворду вам допоможе «Словник іншомовних слів».

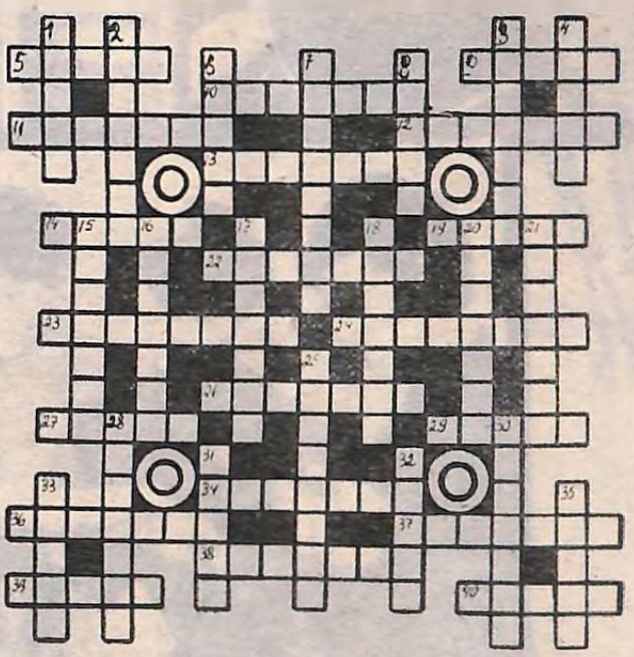
Відповіді надсилайте до 20 лютого.

По горизонталі: 5. Один із творців лазера. 9. Канат для безпеки акробата. 10. Грядка з квітами уздовж стіни. 11. Вид руху. 12. Товща води. 13. Місто в Республіці Заїр. 14. Частина друкарської машини. 19. Герой новгородської білини. 22. Колишня назва жителя Москви. 23. Кімнатна цілюща

рослина. 24. Юний прилад. 26. Народні збори в Стародавніх Афінах. 27. Будівельний матеріал. 29. Африканська тварина. 34. Інструментальна п'єса. 36. Напівтемрява. 37. Зображення. 38. Насичення пові-

трям. 39. Поміст у трюмі судна. 40. Чеський письменник.

По вертикалі: 1. Сторінка книги без тексту. 2. Ціна товару. 3. Опуклий чотирикутник. 4. Лісова ягода. 6. Картина В. А. Тропі-

ніна. 7. Гідравлічний амортизатор. 8. Рибальська снасть. 15. Старожитні предмети. 16. Великий важкий меч. 17. Мучний виріб. 18. Перев'язувальний матеріал з паперу. 20. Особа, що не має громадянства жодної держави. 21. Круглий хлібець. 25. Пам'ятник. 28. Многочлен. 30. Обстановка. 31. Кухонний інструмент. 32. Знаменитий корабель. 33. Плетений шнурок. 35. Посудина.

Склад І. ЧОРНОІВАН.
м. Кіровоград.

ВІДПОВІДІ

НА КРОСВОРД
Н. ФІЛОНЕНКО,
ВМІЩЕНИЙ В «МК»
ЗА 28 ГРУДНЯ

По горизонталі: 1. Сир. 3. Рів. 5. Лев. 7. Око. 8. Апо. 9. Мат. 11. Мох. 13. Бор. 15. Мед. 17. Сад. 19. Кап. 21. Ода. 22. Уху. 23. Фан. 25. Зуб. 27. Тур. 29. Рік. 31. Рай. 33. Лад. 35. Оха.

36. Оша. 37. Суд. 38. Бод. 39. Кия.

По вертикалі: 1. Сом. 2. Рот. 3. Ром. 4. Вах. 5. Лоб. 6. Вир. 10. Апе. 12. Ока. 14. Оса. 15. Міф. 16. Дон. 17. Саз. 18. Дуб. 19. Нут. 20. Пар. 24. Оні. 26. Уса. 28. Уха. 29. Рис. 30. Код. 31. Раб. 32. Йод. 33. Лан. 34. Дія.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Вітасмо «Інтернаціональну організацію» Новоукраїнського товариства Ольгу Філіп та Леоніда Забрідського з одруженням.

Новоукраїнський район ЛКСМУ.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патрістичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.